

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 130/2018-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júna 2018 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudcu Mojмира Mamojku a sudcu Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených JUDr. Annou Čukanovou, advokátska kancelária, Záhradnícka 60, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cbi 46/2008 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cbi 46/2008 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Banská Bystrica p r i k a z u j e v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cbi 46/2008 konať bez zbytočných prietáhov.

3. [REDACTED] a [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), a to každému z nich, ktoré je Okresný súd Banská Bystrica povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Banská Bystrica je povinný uhradiť [REDACTED] a [REDACTED] trovy konania v sume 501,94 € (slovom päťsto jeden eur a deväťdesiatštyri centov) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. Anny Čukanovej, Záhradnícka 10, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2017 doručená s'ťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „s'ťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cbi 46/2008.

2. Z obsahu s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že s'ťažovatelia sú účastníkmi konania vo veci návrhu správcu konkurznej podstaty úpadcu na určenie neplatnosti právneho úkonu, kde bol návrh okresnému súdu podaný 7. apríla 2008.

3. Uvádzajúc chronologický prehľad úkonov predmetného konania, sťažovatelia dôvodia, že postupom okresného súdu dochádza k zbytočným priet'ahom v konaní, v čom vidia porušenie ich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Sťažovatelia v rámci svojej argumentácie špecificky poukazujú na to, že „*okresný súd Banská Bystrica dňa 6. marca 2015 vydal Uznesenie č. k. 26 Cbi/46/2008-832, ktorým súd konanie do právoplatného skončenia konaní vedených pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. č. 27 Cbi 46/2008, 26 Cbi/107/2008, 26 Cbi 115/2008, 26 Cbi 137/2008, 7 Cbi 4/2009 prerušuje. Hoci Krajský súd v Banskej Bystrici Uznesením zo dňa 25. novembra 2015 č. k. 41 CoKR/27/2015-960, IČS : 6108206282 Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 26 Cbi/46/2008-832 zo dňa 6. marca 2015 na návrh Sťažovateľov zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nedoručenia návrhu žalobcu zo dňa 10. 10. 2014, z dôvodu väd konania, Okresný súd v Banskej Bystrici odo dňa doručenia zrušujúceho Uznesenia návrh Žalobcu zo dňa 10. 10. 2014 Sťažovateľom nedoručil, právoplatne vo veci nerozhodol a ani konanie na základe nedostatku pasívnej legitímácie Sťažovateľov nezastavil.*“.

5. Sťažovatelia na základe uvedenej argumentácie navrhujú, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cbi 46/2008, prikázal okresnému súdu konať v ich veci bez zbytočných priet'ahov, priznal im náhradu trov právneho zastúpenia a tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €.

6. Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril podpredseda okresného súdu, ktorý v liste doručenom ústavnému súdu 28. mája 2018 prezentoval súhlas okresného súdu s upustením od ústneho pojednávania vo veci a uviedol tiež túto argumentáciu:

„Jedná sa o procesne, skutkovo a právne zložitý spor. Procesne - na strane žalovaných bolo pôvodne v čase podania žaloby 54 žalovaných, čo predlžovalo vykonanie všetkých procesných úkonov, ktoré bolo potrebné po podaní žaloby vykonať v zmysle prísl. ust. vtedy ešte OSP. Súd v záujme čo najhospodárnejšieho a najúčelnejšieho postupu súd navrhol žalovaným právne zastupovanie spoločným zástupcom, čo strany sporu a aj samotný navrhovaný spoločný zástupca odmietli. Vo veci bolo v priebehu konania podaných a vykonaných množstvo procesných návrhov a rozhodnutí (čiastočné späťvzatia, návrh na prikázanie veci, návrhy na prerušenie konania, návrh na oslobodenie od poplatkovej povinnosti, úmrtie účastníka konania, čiastočné zastavenia konania, rozhodnutia o neprerušení konania, zámena účastníkov), ktoré pri takom počte účastníkov konania a problémoch pri doručovaní rozhodnutí, mali vplyv na dĺžku konania. Aj z tohto dôvodu - na návrh žalovaných súd rozhodol uznesením zo dňa 06. 02. 2012 o vylúčení veci vo vzťahu k týmto účastníkom na samostatné konanie.

Skutková a právna náročnosť: Žalobca v konaní odporuje Dohode zo dňa 10. 10. 2006, ktorá je ako titul nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaných zapísaná v katastri nehnuteľností, o ktorej však strany sporu tvrdia, že ňou stavebníci a následne vlastníci bytov a nebytových priestorov na [REDAKOVANÉ] (žalovaní) nenadobudli vlastnícke právo k bytom a nebytovým priestorom, ale na základe samostatných právnych úkonov. Predmetom Dohody vo vzťahu k účastníkom 1/ - 29/ bola zmena dispozičného usporiadania v polyfunkčnom objekte a vo vzťahu k účastníkom 20/ - 57/ nadobudnutie rozostavaných bytov a NP. Žalovaní poukazujú na samostatné právne úkony, ktoré uzavreli s úpadcom [REDAKOVANÉ], na základe ktorých mali nadobudnúť vlastnícke právo k bytom a NP a na základe ktorých aj platili dohodnuté plnenia za výstavbu a prevod bytov a NP (zmluvy o výstavbe, zmluvy o prevode práv a povinností, zmluvy o dielo). Každého žalovaného sa preto týka iný skutkový stav ohľadom právnych úkonov uzavretých s úpadcom a ktoré môžu zakladať jeho vlastnícke právo k bytu či NP a kedy je tak u každého žalovaného sporná skutočnosť prevodu a nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaných napadnutou Dohodou. Navyše samotný žalobca tvrdí zároveň aj prípadnú absolútnu neplatnosť Dohody, ktorú je preto nutné v konaní ako prejudiciálnu otázku posúdiť a vyriešiť. Platnosť Dohody bude však predmetom prejudiciálneho posúdenia aj v ďalších súvisiacich (excindačných) konaniach pred OS Banská Bystrica, kvôli ktorým žalobca

aj žiadal prerušiť konanie o neúčinnosti Dohody (rozh. súdu v tomto konaní zo dňa 06. 03. 2015 č. k. 26Cbi 46/2008 - 832, zrušené odvolacím súdom uznesením zo dňa 25. 11. 2015, č. k. 41CoKR/27/2015 - 960) a z ktorých konaní je min. konanie vo veci 26Cbi 137/2008 prerušené vzhľadom na prebiehajúce súvisiace konanie pred OS Bratislava I/ (konania o určenie, že záložné právo neexistuje). Z tohto dôvodu súd považoval za dôvodný návrh žalobcu na prerušenie konania o odporovacej žalobe.

Čo sa týka samotnej sťažnosti, táto je zmätočná a miestami nezrozumiteľná; sťažovatelia poukazujú na skutkové okolnosti a postup správcu a súdu týkajúci sa aj konkurzného a excindačného konania, ktoré s predmetnou vecou nesúvisia.

K tvrdeniam sťažovateľov vo vzťahu k odporovacej žalobe súd uvádza, že prípadný nedostatok pasívnej legitímácie žalovaných - sťažovateľov nie je dôvodom na procesné rozhodnutie zastavenia konania, ale na meritórne rozhodnutie zamietnutia žaloby vo vzťahu k nim, k čomu však súd môže pristúpiť až po dokončení všetkých procesných úkonov, t. j. rozhodnutí o procesných návrhoch strán sporu. Súd nerozhodol o zmene žaloby, nakoľko doposiaľ nie sú splnené procesné podmienky na rozhodnutie o tomto návrhu - doručenie návrhu všetkým stranám sporu - s poukazom na dôvody uvedené vyššie.

■ pripája sa prehľad všetkých procesných úkonov vo veci

■ sťažovatelia nespôsobili svojím prístupom alebo úmyselným konaním prieťahy v konaní. Avšak tak ako uvádza sudkyňa vo svojom vyjadrení, v priebehu konania bolo podaných a vykonaných množstvo procesných návrhov a rozhodnutí, ktoré pri takom počte účastníkov konania a problémoch pri doručovaní rozhodnutí mali vplyv na dĺžku dotknutého konania.

■ zistená nečinnosť tunajšieho súdu v obdobiach:

od 09. 10. 2009 do 26. 05. 2010

od 12. 03. 2012 do 19. 08. 2013

od 11.06. 2014 do 06. 03.2015

od 26. 01.2016 do 11.05.2018

ktorá sa javí ako zbytočné prieťahy v konaní. “

7. Sťažovatelia využili možnosť vyjadriť sa k stanovisku okresného súdu, pričom v podaní doručenom ústavnému súdu 8. júna 2018 zároveň prezentovali súhlas s upustením

od ústneho pojednávania vo veci. Vo svojom vyjadrení v podstate zotrvali na dôvodoch podanej sťažnosti.

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s obsahom súvisiaceho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

9. Ústavný súd preskúmal obsah na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu okresného súdu a dospel k týmto pre posúdenie sťažnosti relevantným zisteniam:

Okresnému súdu bol 7. apríla 2008 doručený návrh správcu konkurznej podstaty úpadcu voči odporcom (medzi nimi boli aj sťažovatelia) na určenie neúčinnosti právneho úkonu dlžníka voči veriteľom – účastníkom konkurzného konania.

Okresnému súdu bolo 22. decembra 2009 doručené podanie navrhovateľa (zmena návrhu), na ktoré okresný súd reagoval v priebehu mesiacov máj a jún 2010, keď doručoval účastníkom konania relevantné listiny, medzi nimi aj predmetné podanie.

Okresný súd uznesením zo 6. februára 2012 rozhodol o vylúčení veci na samostatné konanie, a to vo vzťahu k špecifikovaných odporcom. Následne ostal nečinný, pričom mu bolo 6. marca 2013 doručené podanie sťažovateľov (*„námetka nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu, námetka nedostatku pasívnej legitímácie na strane žalovaných v 4. rade, v konaní sp. zn. 26 Cbi 46/2008-4, poukaz na zákaz diskriminácie a premlčania práva zabezpečeného veriteľa domáhať sa uspokojenia zo zálohu“*), na ktoré reagoval 19. augusta 2013, keď vyzval navrhovateľa, aby sa k podaniu sťažovateľov vyjadril.

Okresnému súdu bolo 10. októbra 2014 doručené podanie navrhovateľa – *„Návrh na prerušenie konania (§ 109 ods. 2 písm. c OSP)“*. Okresný súd reagoval uznesením zo 6. marca 2015, keď rozhodol o prerušení konania až do právoplatného skončenia konaní vedených na okresnom súde pod sp. zn. 27 Cbi 107/2008, 26 Cbi 115/2008, 26 Cbi 116/2008, 26 Cbi 137/2008 a sp. zn. 7 Cbi 4/2009. Proti uzneseniu podali odvolanie

sťažovatelia a ďalší odporcovia. Odvolací súd na základe podaných opravných prostriedkov napadnuté uznesenie svojím rozhodnutím z 25. novembra 2015 zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd v januári 2016 doručoval odvolacie rozhodnutie účastníkom konania a následne sťažovatelia doručili okresnému súdu 26. apríla 2016 podanie (námietku proti návrhu navrhovateľa na zmenu návrhu) a 20. júna 2016 ďalšie podania („*návrh na zamietnutie žaloby*“). Okresný súd ostal nečinný a reagoval 11. mája 2018, keď vyzval odporcov vyjadriť sa k návrhu na prerušenie konania.

V čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľov nebolo konanie pred okresným súdom ako súdom prvostupňovým ukončené.

II.

10. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

12. Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd skúma vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto aj v prípade sťažovateľov preskúmal z hľadiska charakteru prejednávanej veci jej skutkovú a právnu zložitnosť (1), ďalej správanie sťažovateľov v priebehu konania (2) a napokon aj postup konajúceho súdu (3).

13. Predmetom konania v posudzovanej veci je návrh smerujúci k odporovaniu právneho úkonu v zmysle ustanovení § 57 a nasledujúcich zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ústavný súd konštatuje, že sa na jednej strane stotožňuje s tvrdením okresného súdu o skutkovej zložitosti posudzovanej veci, ktorá je daná jednak väčším počtom účastníkov konania na strane odporcu, ako aj rôznorodosťou prezentovaných skutkových okolností týkajúcich sa jednotlivých odporcov. Avšak na druhej strane je toho názoru, že sa uvedený faktor v postupe posudzovaného konania neprejavil až do takej miery, že by ním bolo možné ospravedlniť doterajšiu neprimeranú dĺžku posudzovaného konania, keďže podľa zistení ústavného súdu predĺženie konania bolo v značnej miere zapríčinené subjektívnymi okolnosťami týkajúcimi sa postupu konajúceho súdu.

14. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných prietáhov v súdnom konaní ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by signalizovali narušenie plynulosti konania pričítateľné na vrub sťažovateľom ako účastníkom konania.

15. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup konajúceho súdu. Z preskúmania obsahu súdneho spisu vyplynuli pre ústavný súd zistenia, ktoré svedčia jednak o neefektívnom postupe okresného súdu, ako aj o jeho pasivite, resp. ničím neodôvodnenej nečinnosti a oba faktory sa negatívnym spôsobom podpísali na plynulosti postupu posudzovaného konania.

16. Ústavný súd zistil viacnásobnú pasivitu v postupe okresného súdu, a to jeho nečinnosť, keď okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka. Hneď v úvodnej fáze konania zaznamenal obdobie krátkodobejšej nečinnosti v celkovom rozsahu približne štyroch mesiacov, počnúc 22. decembrom 2009, keď bolo okresnému súdu doručené podanie navrhovateľa, do obdobia mesiaca máj 2010, keď začal okresný súd vykonávať doručovanie relevantných listín účastníkom konania. Obdobie ničím

neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu v trvaní viac ako jedného roka nasledovalo v úseku konania počnúc 6. februárom 2012, keď rozhodol okresný súd o vylúčení veci na samostatné konanie vo vzťahu k niektorým účastníkom konania na strane odporcu, do 19. augusta 2013, keď na základe podania sťažovateľov zo 6. marca 2013 vyzýval okresný súd navrhovateľa k vyjadreniu sa k predmetnému podaniu. Ďalším, krátkodobejším obdobím nečinnosti okresného súdu v rozsahu štyroch mesiacov je poznačený úsek konania, od 10. októbra 2014, keď bolo okresnému súdu doručené podanie navrhovateľa (návrh na prerušenie konania), do 6. marca 2015, keď okresný súd rozhodol o prerušení namietaného konania. Extrémna pasivita súdu bola zaznamenaná aj v nasledujúcom období od januára 2016, keď okresný súd doručoval účastníkom konania rozhodnutie odvolacieho súdu, do 11. mája 2018, keď okresný súd vyzval odporcov predložiť svoje vyjadrenie k návrhu na prerušenie konania (nečinnosť v rozsahu až jedného roka a desiatich mesiacov).

17. Ústavný súd ďalej pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na neefektívnosť postupu okresného súdu, ktorá sa prejavila v zrušujúcom rozhodnutí nadriadeného súdu, ktorý ako dôvod zrušenia uznesenia okresného súdu o prerušení sťažovateľmi namietaného konania označil § 221 ods. 1 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, teda odňatie možnosti konať účastníkovi konania, pretože rozhodnutie okresného súdu považoval za arbitrárne z dôvodu absolútne nedostatočného odôvodnenia.

18. Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že v dôsledku popísanej nečinnosti a neefektívneho postupu okresného súdu došlo k zbytočnému predĺženiu súdneho konania a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Pokiaľ ide o sťažovateľmi uplatnenú námietku porušenia ich základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že nezistil takú intenzitu zbytočných prietáhov v namietanom konaní, ktorá by mala za následok zásah až do samotnej podstaty práva na prístup k súdu, a teda by mu umožnila urobiť záver o porušení práva sťažovateľov na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy. V uvedenej časti, preto ústavný súd sťažnosti sťažovateľov nevyhoviel (bod 5 výroku nálezu).

19. Z petitu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia žiadajú ústavný súd aj o vyslovenie porušenia práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v predmetnom konaní pred okresným súdom. Ústavný súd si už pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, z tohto dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, III. ÚS 109/07).

20. Ústavný súd tak uzatvára, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli (bod 1 výroku nálezu).

21. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu nebolo konanie pred okresným súdom ako súdom prvostupňovým ukončené, ústavný súd vo svojom náleze formuloval aj príkaz konať v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy (bod 2 výroku nálezu).

III.

22. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadostučinenie. Žiadosť o priznanie primeraného finančného zadostučinenia odôvodnili sťažovatelia neprimeranou dĺžkou posudzovaného konania

spôsobujúcou im pocit právnej neistoty, pričom sťažovatelia považovali za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 2 000 €.

23. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Vzhľadom na doterajšiu neprimeranú dĺžku posudzovaného konania ústavný súd považoval za primerané priznať sťažovateľom finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, a to každému z nich tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku nálezu.

24. Sťažovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadali priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktorých výšku nešpecifikovali. Pri určení výšky náhrady trov bolo treba vychádzať z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok roku 2016, ktorá predstavovala sumu 884 €, a za prvý polrok roku 2017, ktorá predstavovala sumu 921 €. Úhradu priznal ústavný súd za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2017, a to prevzatie a prípravu zastúpenia, ako aj podanie sťažnosti a za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2018, a to vyjadrenie k stanovisku okresného súdu, v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). V zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 vyhlášky sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2017 predstavuje sumu 147,33 € a za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2018 sumu 153,50 €. Vychádzajúc z toho, za dva úkony právnej služby vykonané pre sťažovateľov v roku 2017 patrí odmena v sume 294,66. €, k tomu tiež dvakrát režijný paušál pre dvoch sťažovateľov vo výške 8,84 € (spolu 35,36 €). Za jeden úkon právnej služby vykonaný pre sťažovateľov v roku 2018 patrí odmena v sume 153,50 €, k tomu tiež režijný paušál pre dvoch sťažovateľov v sume 9,21 € (spolu 18,42 €). Ústavný súd tak priznal sťažovateľom náhradu trov konania v celkovej sume 501,94 € (pozri bod 4 výroku nálezu). Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť

na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

25. Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018